

20. NE – B Jan 6,51-59 Kdo jí tento chléb, živ bude navěky 1

K dnešnímu evangeliu uvádí homiletický časopis Fermentum (6/2009, str. 21-3, 20. NE, P. Lohelius Klindera OPraem /z tématického cyklu Učící se církev/) následující text:

Kdyby církev nebyla vedena Duchem svatým, který jí jako nejlepší Učitel pomáhá rozlišovat, dávno by podlehla nejrůznějším věroučným a morálním omylům, jak to vidíme u mnohých autorů provádějících akrobacii s Božím slovem. Slovy antického myslitele je i zdravé přirozené myšlení „ohradou vinice“.

Platí to jistě i o výroku Kristově. „**Vezměte a jezte z toho všichni**“ při proměňování obyčejného chleba v Tělo Kristovo nebo o výzvě k jeho přijetí v eucharistické svátosti: „**Amen, amen, pravím vám: když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život**“ (Jan 6,53).

Těmi „**všemi**“ nejsou myšleni všichni bez ohledu na podmínky potřebné k přijetí svátostného Spasitele. Jde o všechny, kteří splní stanovené předpoklady. Jde o ty, kteří se ochotně a poctivě připraví na tak velkou a svatou chvíli.

Svatý Pavel rozlišuje mezi „hodným“ a „nehodným“ svatým přijímáním, když píše: „**Kdo by tedy jedl chléb (Páně) a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo totiž jí a pije nehodně a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení**“ (1 Kor 11,27-29). Nehodně by tedy přijímal ten, kdo si je vědom těžkého hříchu. Musí tedy nejprve přijmout svátost smíření.

Neměli bychom se však spokojit pouze s tímto krajním vyostřením podmínek pro přijetí sv. přijímání. Přijímající Krista by měl stále prohlubovat své kající smýšlení. Jestliže se smiřuje s Bohem jen jednou za rok nebo jednou za několik let, může být přesvědčen, že se nedopustil těžkého hříchu, ale jeho svědomí mohlo také otupět, zatvrdnout a zakrnět, takže si už mnohé věci není schopen

uvědomovat. Pak upadá do určitého povrchního minimalismu eucharistického života. Eucharistická úcta slábné, svaté přijímání je mělké a často zvykové.

Láska k Bohu i lidem během času chladne. Proto je velmi důležité ji oživovat. Např. skutky kajícího a smíru, třeba po přijetí pravidelné měsíční svátosti smíření. Těmito smírnými skutky mohou být např. modlitby do nichž vložíme kající úmysl, vhodné jsou k tomuto účelu např. kající žalmy. Z nich jmenujme třeba Žalm 130 Z hlubin volám k tobě Hospodine, dále usebraná četba Písma svatého. Kajícími úkony mohou být také skutky křesťanské lásky a milosrdenství vykonané se smírným úmyslem a s prosbou o odpuštění našich vin.

Kromě těchto podstatných a vnitřních postojů nelze také podcenit vnější stránku přijímajícího. Sem patří usebrané chování, postoj, slušný oděv a hodinový půst před sv. přijímáním. Obyčejná voda a léky půst neruší. Kdo např. bere léky na diabetes a podle toho musí v určitý čas jíst, i ten, kdo má předepsané léky, které se nesmí brát na lačno, je od eucharistického postu omluven.

V dějinách se vytvořil zbytečný problém ve sporu o přijímání pod jednou či obojí způsobou. Církev odsoudila utrakvistický blud zdůrazňující nezbytnost přijímání pod obojí k platnosti tohoto úkonu. Věříme, že Kristus je svátostně přítomen pod každou způsobou i v její nepatrné části, a tak přijímání pod jednou způsobou chleba nebo jen vína, např. u těch, kdo musí dodržovat bezlepkovou dietu (a nejsou k dispozici bezlepkové hostie), dovoluje přijmout celé ovoce eucharistické milosti. Podávání pod obojí způsobou je v římském obřadu také možné, z víceméně praktických důvodů však převažuje podávání pod jednou způsobou.

Nikdy nedokážeme dostatečně projevit svou vděčnost za tak nesmírný dar, jímž je svátostný Spasitel. Snažme se však v tomto postoji stále růst.